

Майже 20 років із часу відновлення української незалежності доводять, що сьогодні Україна лише знаходиться на шляху до себе. Адже всі ці роки українці вимушені боротися з привидами комуністичного й імперсько-царського минулого. На жаль, необхідно констатувати: повної деколонізації України так і не відбулося, як по суті і змін еліт. Тому що ж можна було взагалі чекати від тих, хто спочатку з таким ентузіазмом працював на інтереси колонізаторів, а в роки незалежності імітував розбудову Української держави, грабуючи безбожно її на власну користь?

Можна сказати, що Україна й досі перебуває в пошуку свого втраченого майбутнього. Життя у пострадянській Україні доводить одну дуже просту істину – свободу не можна одержати, її необхідно вибороти самому. Можна скільки завгодно довго будувати пояснювальні філософські концепції, але набагато простіше чесно відповісти самому собі на одне єдине питання: «Чи можу я у моїй країні самостійно впливати на прийняття рішень з будь-якого питання, що мене цікавить або хвилює»?

Зараз в Україні прийшов до влади антисоціальний і антидемократичний режим, котрий і на дух не переносить саме поняття «демократія». За українських реалій геть усе вирішує правлячий клас, який фактично зазнав дуже незначних змін із моменту відновлення Україною незалежності у 1991 році.

Решта – вибори й інша мішура – лише низькопробні демагогічні прийоми, щоб «пудрити мізки» довірливим громадянам. Насправді ж є група осіб, що реально управляє всім, у тому числі й суспільною думкою. Маючи владу, фінансові й медійні ресурси, вона досі могла переконувати суспільство у тому, що нібито воно має шанс отримати саме те, чого воно хоче. Й більшість готова вкотре і вкотре абсолютно демократично підтримати те, чого від нього хочуть можновладці.

В Україну повернули 1972 рік?

Україна під Януковичем – це незрозумілий феномен абсурду не лише для західного світу, а й для самих українців. Повернення в XXI столітті до принципів феодалізму зараз вже важко приховати. Й коли в 2011 році минає 150 років від часу відміни кріпацтва в царській Росії, то нині в Україні за режиму «януковичів» елементи новітнього економічного і політичного кріпацтва збільшуються в житті суспільства буквально щомісяця і щотижня.

Єдиним позитивом часів «донецької» влади можна вважати те, що «януковичі» своєю узурпацією влади роблять українському суспільству щеплення від проросійськості. Що, певною мірою, можна вважати етапом одужання. Режим технічно позбавляє ілюзій певну частину проросійськи налаштованого населення України, котре опинилося перед дуже непростою для себе дилемою – або ж прагнути до «возз'єднання» з Росією і не намагатися вирішувати свої питання в рамках наявності в Україні проросійського

президента, або ж, зрозумівши всю безперспективність справи «руського мира», почати спробувати уживатися зі своїми співгромадянами. Викинувши із голови всі свої фантазії про єдину і неподільну Велику Росію.

Так само постає питання: чи можуть уживатися зі своїми співгромадянами українські олігархи? Днями оприлюднили «золотий список» найбагатших людей України. Виявляється, що в Україні мільярдерів набагато більше, ніж в демократичних і добробутних Польщі, Чехії і Фінляндії, разом узятих. При цьому деякі з них за рік збільшили свої статки вдвічі, а то й більше. Підконтрольні олігархату медіа буквально захлиналися від щирого захоплення, доносячи до вух пересічних українців цю «радісну» інформацію. Однак за українських реалій це означає лише одне: якщо в когось у момент економічної кризи з'явилися додаткові мільярди, то нові мільйони українських громадян опинилися за межею бідності.

Власне, про яке майбутнє України можна говорити сьогодні, коли крім економічної стагнації та соціальної безправності режим «януковичів» починає запускати маховик політичних репресій, чого вже не було в таких масштабах на українських теренах від 1972 року? Режим намагається залякати українців, привити їм комплекс політичної пасивності і відсторонення від того, що відбувається в їхній країні.

А в Грузії все виходить...

Можна пригадати, що в 2005 році Україна мала куди кращі перспективи, ніж Грузія. Тепер же українцям залишається лише по-доброму заздрити своїм грузинським братам, які, попри шалений тиск із боку Росії, спромоглися вистояти і успішно проводять реформування своєї держави. Очевидно, що в Україні сьогодні потрібно подавати більше інформації про ті позитивні зміни, що відбуваються в Грузії. Та порівнювати життя і побут їхніх керманічів із українською «елітою». Тоді може статися так, що ця маленька, але горда країна стане тим локомотивом, який потягне зміни і в Україні. Грузія зараз є «поганим» подразником для «януковичів», проте тим часом може стати наочним позитивним прикладом для українського народу.

Для грузинів президент Саакашвілі зрозумілий і прогнозований. Він говорить те, що думає і робить те, що говорить. Віктор Янукович також прогнозований і зрозумілий. З єдиною лише важливою похибкою: все сказане ним потрібно розуміти навпаки. Бо якщо Саакашвілі говорить, що держава боротиметься з корупцією і здійснюватиме ліберальні економічні реформи, то це означає, що так воно і буде. Якщо ж Віктор Федорович обіцяє випалювати корупцію розпеченим залізом, то це означає, що корупція в Україні посилюватиметься і набуватиме ще більших масштабів.

Жерці культу пограбування України

Власне, на тлі реальних грузинських успіхів все більше усвідомлюєш всю бездарність, фальш та лицемірство «донецьких» псевдореформаторів, для яких їхня риторика є нічим іншим, як димовою завісою. За нею насправді приховується повернення до кучмізму в його найгірших формах задля подальшого зміцнення панування номенклатурного

олігархату та його відданого і перевіреного прислужника в особі бюрократичного апарату, який нині став подобою жерців новоствореного культу пограбування Української держави.

Очевидно, що в Україні не може бути жодного майбутнього, якщо не припинити тотальне розграбування держави, котре триває вже майже два десятиліття. Це мав би підказати українському народу інстинкт самозбереження. Вампіри-олігархи, які обсіли Україну з усіх боків, в жодному разі не здатні відмовитися від висмокування народної енергетики, яка принесла їм небачені статки.

Та й взагалі, чи можна домовитися з тим, хто тебе знищує? Знищує послідовно, методично і цілеспрямовано...

Віктор Каспрук – незалежний політолог, <http://www.radiosvoboda.org/content/article/24248733.html>